

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 1. ožujka 2017. [\[Multimedia\]](#)

Korizma – hod nade

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Na ovaj dan, Pepelnicu, ulazimo u liturgijsko vrijeme korizme. A budući da obrađujemo ciklus kateheza o kršćanskoj nadi, danas vam želim predstaviti korizmu kao hod nade.

Naime, ta perspektiva postaje odmah vidljiva ako se sjetimo da je Crkva ustanovila korizmu kao pripremu za Uskrs, te je dakle cijelo to četrdesetodnevno razdoblje obasjano uskrsnim otajstvom prema kojem je usmjereno. Možemo zamišljati Gospodina Uskrsloga koji nas poziva izići iz naše tame, a mi krećemo na put prema Njemu, koji je Svjetlo. A korizma je putovanje prema Uskrsnom Isusu, to je vrijeme pokore, pa i mrtvljenja, ali nije cilj samoj sebi, već joj je cilj dovesti nas do toga da uskrsnemo s Kristom, da obnovimo svoj krsni identitet, to jest da se ponovo rodimo "odozgo", od Božje ljubavi (usp. Iv 3, 3). To je razlog zašto je korizma, po svojoj naravi, vrijeme nade.

Da bismo bolje shvatili što to znači, moramo spomenuti temeljno iskustvo izlaska Izraelaca iz Egipta, opisano u Bibliji u knjizi istoimenog naziva: Izlazak. Polazna točka je stanje ropstva u Egiptu, ugnjetavanja, prisilnih radova. Ali Gospodin nije zaboravio svoj narod i svoje obećanje: poziva Mojsija i, svojom snažnom mišicom, izvodi Izraelce iz Egipta i vodi ih kroz pustinju prema zemlji slobode. Tijekom tog putovanja iz ropstva na slobodu, Gospodin daje Izraelcima zakon, da ih nauči ljubiti Njega, jedinoga Gospodina, i jedni druge kao braću. Pismo pokazuje da je izlazak dug i mukotrpan: simbolički traje 40 godina, to jest koliko traje život jednog naraštaja. Naraštaja koji, suočen s kušnjama toga putovanja, u stalnoj napasti žaliti za Egiptom i vratiti se natrag. I svima nama je poznata napast da se vratimo natrag. Ali Gospodin ostaje vjeran i taj siromašni narod, predvođen Mojsijem, stižu u obećanu zemlju. Čitavo to putovanje proteklo je u nadi: nadi da će doći u Zemlju i upravo u tome smislu to je "izlazak", izlaz iz ropstva na slobodu. I ovih četrdeset dana su također za sve nas izlazak iz ropstva, iz grijeha, na slobodu, na susret s Kristom Uskrsnim. Svaki korak, svaki napor, svaka kušnja, svaki pad i svako ponovno ustajanje, sve ima smisla samo unutar nauma Božjeg spasenja, koji želi za svoj narod život a ne smrt, radost

a ne patnju.

Isusova Pasha je njegov izlazak, kojim nam je otvorio put koji vodi do punog, vječnog i blaženog života. Da bi otvorio taj put, taj prolaz, Isus se morao lišiti svoje slave, poniziti se, postati poslušan do smrti, smrti na križu. To otvaranje puta kojim možemo prispjeti vječnome životu platio je do posljednje kapi krvi, i zahvaljujući njemu mi smo spašeni od ropstva grijeha. No, to ne znači da je On učinio sve a da mi ne moramo učiniti ništa, da je on prošao putem križa, a da ćemo mi "ići u nebo u kočiji". Tomu nije tako. Naše spasenje je svakako njegov dar, ali pošto je to povijest ljubavi, zahtijeva naš "da" i naše sudjelovanje, kao što nam pokazuje naša Majka Marija, a nakon nje svi sveci.

Korizma živi od ove dinamike: Krist nam prethodi svojim izlaskom, a mi prolazimo kroz pustinju zahvaljujući Njemu i iza Njega. On je kušan za nas i pobijedio je Napasnika za nas, ali i mi se moramo s Njim suočiti s napastima i nadvladati ih. On nam daje živu vodu svoga Duha, a na nama je da se napajamo na njegovu izvoru, u sakramentima, u molitvi, u klanjanju; On je svjetlo koje pobjeđuje tamu, a od nas se traži da hranimo mali plamen koji nam je povjeren na dan našega krštenja.

U tom smislu korizma je "sakramentski znak našeg obraćenja" (Rimski misal, Zborna molitva Prve korizmene nedjelje); onaj tko čini korizmeni hod uvijek je na putu obraćenja. Korizma je sakramentski znak našeg putovanja iz ropstva na slobodu, koje treba stalno obnavljati. To je zahtjevan put, kao što i treba biti, jer ljubav je zahtjevana, ali je to putovanje puno nade. Štoviše, rekao bih da je korizmeni izlazak hod na kojem se sama nada oblikuje. Napor prolaska kroz pustinju – sve kušnje, napasti, iluzije, opsjene... -, sve to služi oblikovanju čvrste nade, postojane nade, po uzoru na nadu koju je gajila Djevica Marija, koja je u tami muke i smrti svoga Sina nastavila vjerovati i nadati se u njegovo uskrснуće, u pobjedu Božje ljubavi.

Srca otvorena tome obzoru uđimo u korizmu. Osjećajući se dijelom svetog Božjeg naroda, započnimo s radošću ovaj hod nade.